

- 38

Pdp 1497/2014

REPUBLICA SLOVENIJA
 DRŽAVNO PRAVOBRANILSTVO
 263/09. 02. 2015
 Prejeto
 št. PA 29-295/12-38
 Pril.:

REPUBLICA SLOVENIJA
 VIŠJE DELOVNO
 IN SOCIALNO SODIŠČE

DELOVNO IN SOCIALNO SODIŠČE
 V LJUBLJANI
 Pr. je št. neposredno - pa po št. (osebno) pripravljeno
 izvoliti z (s) priloge

PRIMETO
 DNE: - 2 - 02 - 2015

Priloge so po št. pripravljene na recepciji
 IL R. dne
 Priloge so takojšnje a EUR v kockah
 - skrajno prejeto brez taksne. Pošta priložne sodne post.

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Višje delovno in socialno sodišče je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodnik in sodnici
 kot predsednica ter in kot člana,

v individualnem delovnem sporu tožeče stranke:
 ki jo zastopa Odvetniška pisarna iz
 zoper toženo stranko: REPUBLIKA SLOVENIJA (
 ki jo zastopa Državno pravobranilstvo
 Republike Slovenije,

zaradi plačila stroškov prevoza ter bonitete za uporabo službenega vozila,

o pritožbi tožene stranke zoper sodbo Delovnega in socialnega sodišča v Ljubljani,
 opr. št. I Pd 223/2012 z dne 26. 9. 2014,

na seji 29. januarja 2015

RAZSODILO:

- I. Pritožba se zavrne in se v izpodbijanem delu potrdi sodba sodišča prve stopnje.
- II. Stranki sami krijeta svoje stroške pritožbenega postopka.

OBRAZLOŽITEV:

1. Z izpodbijano sodbo je sodišče prve stopnje odpravilo sklep opr. št. 1001-36/2008/36 z dne 12. 12. 2011 in sklep Komisije za pritožbe iz delovnega razmerja opr. št. 10051-1269/2011/2 z dne 11. 1. 2012 v delu, ki se nanaša na zavrnitev zahtevka tožnika za odpravo kršitev pravic iz delovnega razmerja glede izplačila stroškov prevoza na delo in z dela za čas od 9. 8. 2010 do 30. 9. 2011 (točka II izreka). Toženi stranki je naložilo, da tožniku v roku 15 dni obračuna in plača stroške prevoza za obdobje od avgusta 2010 do oktobra 2011 v zneskih, ki so navedeni v izreku, pri čemer zakonake zamudne obresti od zneskov do vključno septembra 2011 tečejo od 11. 10. 2011, od zneska za oktober 2011 pa od 6. 11. 2011 (točka III izreka). Zavrnilo je tožnikov zahtevek za odpravo zgoraj navedenega sklepa in sklepa Komisija za pritožbe iz delovnega razmerja v delu, ki se nanaša na zavrnitev zahteve tožnika za odpravo kršitev pravic iz delovnega razmerja glede obračuna bonitete za uporabo službenega vozila v privatne namene; zavrnitev 149,64 EUR obračunane bonitete za uporabo službenega vozila; za plačilo zakonskih zamudnih obresti od prisojenih zneskov stroškov prevoza na delo in z dela za obdobje od avgusta do septembra 2011 za čas pred 11. 10. 2011 (točka IV izreka). Toženi stranki je naložilo, da tožniku povrne stroške postopka v znesku 37,71 EUR v roku 15 dni, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od izteka izpolnitvenega roka do plačila (točka V izreka).

S sklepom, ki pa ni pod pritožbo, je sodišče prve stopnje za 8 dni podaljšalo rok, ki ga je postavilo tožniku v sklepu z dne 3. 6. 2014 (točka I izreka).

2. Zoper ugodilni del izpodbijane sodbe se tožena stranka pritožuje iz pritožbenega razloga zmotne uporabe materialnega prava. Navaja, da je zmotno stališče sodišča prve stopnje, da Uredba o povračilu stroškov prevoza na delo in z dela javnim uslužbencem in funkcionarjem v državnih organih (Ur. l. RS, št. 95/2006 s spremembami, v nadaljevanju Uredba), kot tehnični predpis in podzakonski akt ne

more poseži v tožnikovo zakonsko pravico do povračila stroškov prevoza na ta način, da je bil tožnik do povrnitve upravičen le ob predhodni podaji pisne izjave. Tožena stranka se sicer strinja s tem, da je Uredba tehnični predpis, vendar pa to velja le kar zadeva določitev višine povračila, ne pa tudi glede drugih vsebinskih določb, kot so določba o dolžnosti podati izjavo in dolžnosti obveščanja o spremembi podatkov. Sodišče prve stopnje je spregledalo določbe prvega odstavka 34. člena Zakona o delovnih razmerjih (ZDR, Ur. l. RS, št. 42/2002 s spremembami) o tem, da mora delavec delodajalca obveščati o bistvenih okoliščinah, ki vplivajo oziroma bi lahko vplivale na izpolnjevanje njegovih pogodbenih obveznosti in o vseh spremembah podatkov, ki vplivajo na izpolnjevanje pravic iz delovnega razmerja. V primeru, ko delavec delodajalca ne obvesti o spremembi teh podatkov, mora posledično nositi vse negativne posledice takšne opustitve. Tožnik pred podajo izjave iz prvega odstavka 9. člena Uredbe ni upravičen do spremenjene višine povračila stroškov prevoza na delo in z dela. V konkretnem primeru je bilo napačno uporabljeno materialno pravo, ker je bilo odločeno v korist javnega uslužbenca, ob upoštevanju opustitev dejanja, ki pomeni kršitev določb pogodbe o zaposlitvi in predpisov (ZDR, Uredba). Delodajalec pravice (do povrnitve stroškov prevoza na delo in z dela) ni priznal, ker jo je dopustno izplačati le v točno predpisani višini, za katero pa delodajalec brez podaje izjave delavca ne more vedeti. Sodišče prve stopnje je spregledalo tudi 12. člen veljavne pogodbe o zaposlitvi iz katere izhaja, da mora tožnik delodajalca obvestiti o vseh dogodkih in spremembah, ki vplivajo na pravice iz delovnega razmerja, kamor sodi tudi pravica do povračila stroškov prevoza na delo in z dela. Tožnik je izjavo podal šele 11. 10. 2013, zato se mu na podlagi 34. člena ZDR, 12. člena veljavne pogodbe o zaposlitvi ter prvega in tretjega odstavka 9. člena Uredbe stroški prevoza na delo in z dela obračunajo od takrat dalje. Tožena stranka predlaga, da pritožbeno sodišče izpodbijani del prvostopenjske sodbe spremeni tako, da tožnikov zahtevk v tem delu zavrne.

3. Tožnik je v odgovoru na pritožbo prerekal pritožbene navedbe tožene stranke in predlagal zavrnitev pritožbe kot neutemeljene.
4. Pritožba ni utemeljena.
5. Na podlagi 2. odstavka 350. člena Zakona o pravnem postopku (ZPP, Ur. l. RS, št. 26/1999 s spremembami) je pritožbeno sodišče izpodbijani del prvostopenjske sodbe preizkusilo v mejah razloga, ki je naveden v pritožbi, pri tem pa je po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb pravnega postopka iz 1., 2., 3., 6., 7. in 11. točke, razen glede obstoja in pravilnosti pooblastila za postopek pred sodiščem prve stopnje ter 12. in 14. točke 2. odstavka 339. člena ZPP in na pravilno uporabo materialnega prava.

6. Zmotno je pritožbeno stališče, da je delavec lahko upravičen do povrnitve stroškov prevoza na delo in z dela zgolj od dne, ko poda pisno izjavo iz 9. člena Uredbe. Ta sicer res določa, da mora zaposleni, ki uveljavlja pravico do povračila stroškov prevoza, dati pisno izjavo z navedbo podatkov, določenih v izjavi, ki je v obliki obrazca sestavni del in priloga Uredbe. Tožnik je sicer ravnal nepravilno, ker potem, ko je 9. 8. 2010 toženi stranki vrnil službeno vozilo, ni pa dal pisne izjave, s katero bi uveljavljal povrnitev stroškov postopka. Vendar pa zaradi tega ni izgubil pravice da te stroške uveljavlja za ves čas, ko so mu dejansko nastali, s tem, da tožena stranka ni dolžna nositi posledic takšne opustitve, zaradi česar je sodišče prve stopnje tudi utemeljeno zavrnilo zahtevek za plačilo obresti za čas pred podajo izjave. Pravilno je stališče sodišča prve stopnje, da je za odločitev v tej zadevi bistveno, da so stroški prevoza na delo in z dela v spornem obdobju tožniku dejansko nastali. Tožena stranka dejanskih ugotovitev sodišča prve stopnje glede višine teh stroškov niti ne izpodbija, zato te ugotovitve kot dejansko podlago izpodbjane sodbe sprejema tudi pritožbeno sodišče.
7. Sodišče prve stopnje je pravilno uporabilo materialno pravo, ko je svojo odločitev oprlo na določbo 130. člena Zakona o delovnih razmerjih (ZDR, Ur. l. RS, št. 42/2002 s spremembami) in 8. člena Zakona o višini povračil stroškov v zvezi z delom in nekaterih drugih prejemkov (ZPSDP, Ur. l. RS, št. 87/1997 s spremembami). V skladu s prvim odstavkom 130. člena ZDR mora delodajalec delavcu zagotoviti povračilo stroškov za prevoz na delo in z dela. V spornem obdobju veljavnega ZPSDP pa je bilo določeno, da se stroški prevoza na delo in z dela povrnejo v višini stroškov prevoza z javnimi prevoznimi sredstvi, če pa zaposleni te možnosti nima, se mu prizna kilometrina v višini 15 % cene neosvinčenega motornega bencina - 95 oktanov. Pravilno je stališče sodišča prve stopnje, da je določbo prvega odstavka 9. člena Uredbe potrebno obravnavati kot tehnični predpis, ki ureja način obračunavanja in uveljavljanja povračila prevoznih stroškov za javne uslužbence, pravna podlaga, ki javnemu uslužbencu daje to pravico, pa sta že citirani določbi ZDR in ZPSDP. Navedeno je nenazadnje razvidno že iz določbe 1. člena Uredbe o tem, da ta Uredba ureja način obračunavanja in povračilo stroškov prevoza na delo in z dela za javne uslužbence in funkcionarje v državnih organih. Okoliščina, da tožnik ni dal pisne izjave takoj, ko je zaradi prenehanja uporabe službenega vozila postal upravičen do povrnitve stroškov prevoza na delo in z dela, ne pomeni, da je tožnik izgubil pravico do povrnitve dejansko nastalih stroškov. Navedena opustitev pomeni zgolj to, da toženi stranki za čas do prejema tožnikove izjave ni možno očitati, da tožniku ni povrnila teh stroškov, zaradi česar tožnik tudi ni upravičen do zakonah zamudnih obresti od stroškov, ki so mu nastali pred 11. 10. 2011.

8. Sodišče prve stopnje se pravilno sklicuje na sodno prakso razvidno iz sodbe in sklepa pritožbenega sodišča Pdp 184/2012 z dne 7. 3. 2012. Navedena sodba se sicer res ne nanasa na javni sektor in se zato v zvezi z njo ne postavlja vprašanje uporabe določb Uredbe. Vendar pa kljub temu tudi v tem sporu velja v navedeni sodbi zavzeto stališče, da okoliščine, da delavec v času trajanja delovnega razmerja (v konkretnem primeru pa v času od 9. 8. 2010 do 11. 10. 2011) ni uveljavljal povračila stroškov prevoza na delo in z dela, ni mogoče šteti v njegovo škodo pri presoji tožbenega zahtevka za plačilo teh stroškov.
9. Neutemeljeno je pritožbeno sklicevanje na to, da tožena stranka pravice do povrnitve stroškov prevoza na delo tožniku ni priznala, ker jo je dopustno izplačati le v višini, za katero delodajalec brez podane izjave ne more vedeti. Navedeno lahko velja za čas do podane izjave in zahteve tožnika, da se mu povrnejo stroški prevoza. Od takrat dalje pa je tožena stranka vedela za katero relacijo tožnik zahteva povrnitev stroškov prevoza in koliko ti stroški znašajo, zato bi tožniku stroške morala priznati za ves čas od 9. 8. 2010 dalje in ne le za čas od podane izjave.
10. Glede na vse navedeno je sodišče prve stopnje utemeljeno ugodilo tožnikovemu zahtevku za odpravo izpodbijanega sklepa tožene stranke z dne 12. 12. 2011, s katerim je bila zavrnjena tožnikova zahteva za odpravo kršitev pravic glede izplačila stroškov prevoza na delo in z dela za čas od 9. 8. 2010 do 30. 9. 2011, kakor tudi zahtevku za razveljavitev sklepa Komisije za pritožbe iz delovnega razmerja pri Vladi RS z dne 11. 1. 2012, s katerim je bila zavrnjena tožnikova pritožba zoper prvostopenjski sklep. Prav tako je utemeljeno ugodilo tožnikovemu zahtevku za plačilo stroškov prevoza na delo in z dela za čas od 9. 8. 2010 do 11. 10. 2011 v vtoževanih zneskih z zakonakimi zamudnimi obrestmi od 11. 10. 2011 za stroške iz obdobja avgust 2010 - september 2011 ter od 6. 11. 2011 za stroške iz oktobra 2011.
11. Pritožbeno sodišče ugotavlja, da s pritožbo uveljavljani razlogi niso podani, prav tako ne razlogi na katere pazi po uradni dolžnosti, zato je na podlagi 353. člena ZPP pritožbo zavrnilo kot neutemeljeno in v izpodbijanem delu potrdilo sodbo sodišča prve stopnje.
12. Tožena stranka s pritožbo ni uspela, zato v skladu z načelom odgovornosti za uspeh, kot ga določa 154. člen ZPP, sama krije svoje stroške pritožbenega postopka.

13. Do povrnitve pritožbenih stroškov pa ni upravičena niti tožena stranka, saj stroškov odgovora na pritožbo ni mogoče šteti za strošek, ki je bil potreben za ta spor v smislu določbe prvega odstavka 155. člena ZPP. Ta določa, da sodišče pri odločanju o tem, kateri stroški naj se povrnejo stranki, upošteva samo tiste stroške, ki so bili potrebni za pravdo.

Ljubljana, 29. januar 2015

Predsednica senata:

SODNIK.
Pravilnost odprave potrjuje
Vojko Plešnik